

ה"ט 42894/06/16 - צביה זגורי נגד רחמים קוצ'יק, אוסנת קוצ'יק

בית משפט השלום באשקלון

ה"ט 42894-06-16 זגורי נ' קוצ'יק ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט עידו כפכפי
מבקשת	צביה זגורי
נגד	
משיבים	1. רחמים קוצ'יק 2. אוסנת קוצ'יק

החלטה

1. האם ראוי לעשות שימוש בחוק למניעת הטרדה מאיימת כדי ליישב סכסוך שכנים הנוגע לרעש ולכלוך הנובע מדירת השכן. טענות המבקשת מעלות שאלה עקרונית בנוגע ליחס בין הליך אזרחי לצו מניעה לבין שימוש בחוק למניעת הטרדה מאיימת כדי להשיג סעדים אזרחיים.

רקע וטענות הצדדים

2. המבקשת, ילידת 1935, גרה ברחוב הגליל באשקלון בקומה ראשונה. המשיבים הם שכני המבקשת וגרים בדירה מעליה. המבקשת טוענת כי המשיבים וילדיהם הקטינים מטרידים את מנוחתה בשנים האחרונות בהטרדות יומיומיות יום ולילה. נטען כי המשיבים בשעות הלילה המאוחרות מטיחים רהיטים ברצפה, גוררים רהיטים, קופצים ומתנהלים כ"בית משוגעים". נטען כי ילדי המשיבים משליכים במכוון פסולת מדירתם על הכביסה והתנהלות משפחת המשיבים אינה סבירה, נטען כי על רקע פסיכיאטרי, ואף הזמנת המשטרה פעמים רבות לא מסייעת בפתרון מצוקת המבקשת. לכן התבקש צו שיאסור על המשיבים לגרום לרעש בלתי סביר בשעות המנוחה, לא להשליך פסולת ולא לירוק.

המשיבים טוענים כי מבקשים לנהל את שגרת חייהם אולם התעמרות המבקשת ותלונותיה הבלתי נגמרות מונעים מהם לגדל את ילדיהם בשלווה. המשיבים מכחישים את הטענה כי פועלים במכוון להתנכל למבקשת וטוענים כי משתדלים להימנע מגרימת רעש שיפריע למבקשת ולא ניתן למנוע מהם לעשות שימוש רגיל בביתם. נטען כי הבניין ישן והבידוד בין הדירות דל ולכן כל תזוזה בביתם נשמעת בדירת המבקשת, אולם לא מדובר בהטרדה מכוונת של המבקשת. נטען כי המבקשת אינה מעוניינת במציאת פתרונות חלופיים ודווקא היא ובני משפחתה הם אלו שמטרידים את המבקשים.

דיון והכרעה

עמוד 1

3. בדיון במעמד הצדדים שמעתי את המבקשת, בנה ואחייניתה וכן את המשיבים. בדיון נכח אף בנם הקטין של המשיבים שלאחרונה מלאו לו 10 שנים. מהתרשמות משני הצדדים לא מצאתי כי ניתן לייחס למשיבים את התכונות הזדוניות שמיחסת להם המבקשת. לא התרשמתי כי מדובר בבני זוג ששמו להם למטרה לאמלל את השכנה הקשישה מהדירה למטה. עדות המשיב כי עושה כל שביכולתו כדי שילדיו (בת 16 ובן 10) לא יפריעו לשכנה לא נסתרה ולא הוכח כי המשיבים או ילדיהם גורמים מטרדי רעש או לכלוך מכוונים ומתמשכים.

עדות המבקשת התאפיינה בהאדרת הפגיעה בשלוות חייה ללא תיאור מקרים מסוימים היכולים ללמד על התנכלות מכוונת ושיטתית של המשיבים כנגדה. הטענה כי המטרד מתרחש "כל הזמן" במשך שש שנים מחייבת צירוף ראיות אובייקטיביות להוכחת קיומו של רעש לא סביר או מטרד אחר. העובדה כי לטענת המשיבה המצב נמשך מזה שש שנים מלמדת על הגזמה בתיאור המצב העובדתי ומחדלה לתעד את המטרדים הנטענים מוביל למסקנה כי לא עלה בידה להוכיח התנכלות מכוונת מצד המשיבים.

4. מהעדויות עלה כי היו בעבר מקרים של רעש כתוצאה מהפעלת מכונת כביסה או כדור כדור ונסיעה של הבן הקטין באופניים בבית, ואף מקרה בו נפל עציץ או גרעינים לדירת המבקשת. עם זאת, לא נסתרה הטענה כי עניין מכונת הכביסה הוסדר וכי המשיבים מונעים מבנם הקטין לשחק בכדור בבית ונזפו בו על אירוע העציץ.

על כן, גם אם היו בעבר מקרים מצד הבן הקטין של גרימת לכלוך מכוון לדירת המבקשת, לכל היותר מדובר בהתנהגות לא מנומסת אשר יש לטפל בה באמצעים חינוכיים לקטין. התנהגות הקטין יכולה לנבוע גם מהתנהגות המבקשת המטילה טרור על בני משפחת המשיבים בדרך של תלונות חוזרות ונשנות.

הטרדה מאיימת מוגדרת כהטרדתו של אדם בידי אחר, בכל דרך שהיא, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו של האדם. מדובר בהתנהגות מכוונת של המטריד שנועדה לפגוע באדם אחר. למרות הקרבה הלשונית, הטרדה אינה "מטרד" כהגדרתו בפקודת הנזיקין. מאחר ולא שוכנעתי כי המשיבים פועלים במכוון לפגוע בשלוות חייה של המבקשת, אין מקום לשימוש בכלי של הטרדה מאיימת.

5. אין לתת כדבר שבשגרה צווים למניעת הטרדה מאיימת בסכסוכי שכנים סביב אופי השימוש בבית המשותף. למסקנה זו מספר טעמים, ראשית ההשלכות החמורות של מתן צו שיפוטי אשר הפרתו מהווה עבירה של הפרת הוראה חוקית, בניגוד לסעיף 287 לחוק העונשין. שנית, צו האוסר על אדם לעשות רעש בביתו אינו צו אכיף שכן אין מדדים ברורים מתי הופר הצו. מתן צו בנסיבות אלו יכול להוות כלי לשימוש לרעה בהליך הפלילי לצורך פתרון סכסוך אזרחי.

שעה שלא מוכחת התנהגות זדונית ומכוונת של שכן מרעיש, יש להפנות את הצדדים להליך אזרחי בו עליהם להתכבד ולהוכיח עוולה. הנטל בעניין זה לא קל ויש להוכיח הפרה של

תקנות למניעת מפגעים (מניעת רעש), תשנ"ג - 1992 או תקנות למניעת מפגעים (רעש בלתי סביר), תש"ן - 1990.

הסעדים בבקשת המבקשת מנוסחים למעשה כבקשה לצו מניעה ואין מקום לברר אותן בגדרו של החוק למניעת הטרדה מאיימת. הכלל בעניין נטל ההוכחה הוא כי "המוציא מחברו עליו הראיה" ומכאן שעל התובע לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליו במשפט אזרחי ולהוכיח את היסוד העובדתי של עילת תביעתו.

סעיף 44 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) קובע:

"מטרד ליחיד הוא כשאדם מתנהג בעצמו או מנהל את עסקו או משתמש במקרקעין התפוששים בידו באופן שיש בו הפרעה של ממש לשימוש סביר במקרקעין של אדם אחר או להנאה סבירה מהם בהתחשב עם מקומם וטיבם; אך לא יפרע אדם פיצויים בעד מטרד ליחיד אלא אם סבל ממנו נזק."

בפסיקה נקבע כי על התובע להוכיח הפרעה של ממש ולא די בהוכחת אי נוחות. לא כל הפרעה לשימוש במקרקעין תהווה מטרד כמשמעותו בסעיף 44 לעיל. בעניין זה נאמר בע"א 44/76 אתא חברה לטקסטיל בע"מ נ' שוורץ, פ"ד ל(3) 785:

"שני מאפיינים של מהות ההפרעה, בה אנו דנים, עולים מנוסחה של הוראת החוק, ראשית, זו חייבת להיות מוחשית ולא קלת-ערך, מהותית ולא חולפת... שנית, מידתה של ההפרעה, כממשית או כקלת-ערך, נמדדת על-פי אמת-המידה של הזכות של הנפגע לשימוש סביר במקרקעין ושל ההנאה הסבירה מהם, בהתחשב עם מקומם וטיבם, אין בפנינו איפוא אמת-מידה אבסולוטית הישימה בכל אתר ובכל עת, אלא עלינו להציג זה לצד זה את מידת ההפרעה (הממשית) ואת זכות השימוש וההנאה הסבירים של התובע והנפגע ולקבוע מה סביר בנסיבות המקום והזמן, בחינתה של הסבירות נעשית על-פי אמת-מידה אובייקטיבית, היינו על-ידי ההערכה של מהותה ועצמתה של ההפרעה לפי דעתו של מסתכל אובייקטיבי..." (פסקה 9)

עולה כי שימוש בחוק למניעת הטרדה מאיימת מהווה מסלול עוקף לדרך המלך של הוכחת עוולה של מטרד ליחיד. מעקף זה יש לשמור למקרים קיצוניים ומיוחדים של פעולה מכוונת של שכן שלא ניתן למנוע אותה בצו מניעה או בתביעה כספים בגין המטרד.

6. פנייה לבית המשפט בעניינים של סכסוך שכנים סביב טיב השימוש בבית, לא אחת גובלת בשימוש לרעה בהליכי בית משפט וטרדנות של ממש מצד הפונה שמבקש בגין עניינים קלי ערך לקבל סעד. כאמור לעיל, כמעט ולא ניתן לאכוף צווים בין שכנים שיאסרו הזזת רהיטים, צעקות או שמירת מרחק מהשכן. אין מקום להטיל עומס מיותר על משטרת ישראל לעסוק באכיפת צווים מעין אלו ולא ניתן להציב שוטר בדירות המגורים של השכנים.

עולה כי המבקשת פנתה לא אחת למשטרת ישראל וככל הנראה גרמה לבזבז משאבים לטיפול בתלונותיה להן

אין עיגון לבד מעדותה. עצם ריבוי התלונות לא מעיד על נכונות האמור בהן ובנסיבות העניין מסתבר יותר כי המבקשת מאדירה את הסכסוך.

בדומה לדרך התנהלות שזכתה להערת בית המשפט העליון בהחלטה מיום 10.7.12 בבג"ץ 2022/10 תנועת נאמני הר הבית בארץ ישראל נ' עיריית ירושלים:

"הצדדים או חלקם סבורים כנראה כי התיק מתנהל בבית המשפט העליון בשבתו כגננת",

סבורה התובעת כי משטרת ישראל ומערכת בתי המשפט הם כלי משחק בידה המאפשר, ללא חשש להשלכות כלכליות מפנייתה, להתלונן בגין כל בת קול הבוקעת מדירת השכנים ממעל.

לא לצורך זה חוקק חוק למניעת הטרדה מאיימת.

7. אדם הגר בבית משותף חשוף לרעשים מהשכנים, אולם על שכנים לדעת לפתור סכסוכים רגילים ללא צורך בהתערבות המשטרה או בית המשפט. למרבה הצער, לא השכילו הצדדים לקיים יחסי שכנות טובים, כמסקנה בסיפור דירה להשכיר מאת לאה גולדברג:

"ובכן לא תשבי אתנו?"

- אשב ואשב בחפץ לב, כי השכנים טובים בעיני:

התרגגולת- טובת כרבולת, הקוקיה- יפהפיה, החתולה- כל כך נקייה, והסנאית בעלתאגוזים, יודעת לחיות חיים עליזים. רואה אני כי נוכל לחיות ביחד בחברה טובה, בשלום ובנחת.

שכרה היונה את הדירה, יום- יום הומה היא בחדרה.

כך בעמק יפה בין כרמים ושדות, עומד מגדל בן חמש קומות. ובמגדל גרים עד היום, שכנים טובים חיי-שלום".

לאור האמור לעיל אני מורה על דחיית הבקשה. מאחר והסתבר בדיון כי היו בעבר מקרים של גרימת רעש או זריקת לכלוך לדירת המשיבה, אין צו להוצאות.

תשומת לב המבקשת להוראת סעיף 9 לחוק מניעת הטרדה מאיימת ולאפשרות להטיל הוצאות בגין בקשה קנטרנית. על כן ראוי שהמבקשת תבחן בקפידה בעתיד האם יש מקום לבקש צו לפי חוק זה.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, בהעדר הצדדים.